

Bruxelles, 1 aprilie 2022
(OR. en)

7808/22

**Dosar interinstituțional:
2022/0092 (COD)**

**CONSOM 78
MI 246
COMPET 203
ENER 118
ENV 313
SUSTDEV 75
DIGIT 73
CODEC 421
IA 36**

NOTĂ DE ÎNȘOȚIRE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	31 martie 2022
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2022) 143 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI de modificare a Directivelor 2005/29/CE și 2011/83/UE în ceea ce privește consolidarea rolului consumatorilor în vederea tranziției verzi printr-o mai bună protecție împotriva practicilor neloiale și o mai bună informare

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2022) 143 final.

Anexă: COM(2022) 143 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 30.3.2022
COM(2022) 143 final

2022/0092 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivelor 2005/29/CE și 2011/83/UE în ceea ce privește consolidarea rolului consumatorilor în vederea tranziției verzi printr-o mai bună protecție împotriva practicilor neloiale și o mai bună informare

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2022) 166 final} - {SWD(2022) 85 final} - {SWD(2022) 86 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Motivele și obiectivele propunerii

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (articolele 114 și 169 din TFUE) și Carta drepturilor fundamentale (articolul 38) impun un nivel ridicat de protecție a consumatorilor în UE. Legislația Uniunii în materie de protecție a consumatorilor contribuie, de asemenea, la buna funcționare a pieței unice. Scopul său este de a garanta că relațiile dintre întreprinderi și consumatori sunt echitabile și transparente și de a sprijini, în ultimă instanță, bunăstarea consumatorilor europeni și economia UE.

Prezenta propunere vizează consolidarea drepturilor consumatorilor prin modificarea a două directive care protejează interesele consumatorilor la nivelul Uniunii: Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale¹ și Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor². Mai precis, propunerea urmărește să contribuie la o economie circulară, curată și verde a UE, permițând consumatorilor să ia decizii de cumpărare în cunoștință de cauză și, prin urmare, să contribuie la un consum mai durabil. Aceasta vizează, de asemenea, practicile comerciale neloiale care îi induc în eroare pe consumatori, îndepărtându-i de alegerile de consum durabile. În plus, aceasta asigură o aplicare mai bună și mai coerentă a normelor UE privind protecția consumatorilor.

Propunerea a fost una dintre inițiativele prevăzute în Noua agendă privind consumatorii³ și în Planul de acțiune privind economia circulară⁴ și vine în completarea Pactului verde european⁵. Consolidarea rolului consumatorilor și punerea la dispoziția acestora de oportunități de a-și reduce costurile reprezintă un element esențial al cadrului de politică privind produsele durabile. Acest lucru trebuie realizat printr-o mai bună participare a consumatorilor la economia circulară, în special printr-o mai bună informare a consumatorilor cu privire la durabilitatea și posibilitatea de reparare a anumitor produse înainte de încheierea contractului și prin sporirea protecției consumatorilor împotriva practicilor comerciale neloiale care împiedică achizițiile durabile, cum ar fi:

- practici de dezinformare ecologică (și anume, afirmații înșelătoare legate de mediu);
- practici de obsolescență prematură (și anume, defectarea prematură a bunurilor) și

¹ Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 149, 11.6.2005, p. 22).

² Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

³ COM(2020) 696 final, 13 noiembrie 2020.

⁴ COM(2020) 98 final, 11 martie 2020.

⁵ COM(2019) 640 final, 11 decembrie 2019.

- utilizarea unor etichete de durabilitate și a unor instrumente de informare nefiababile și netransparente.

Mai precis, propunerea vizează:

- Furnizarea de informații privind existența și durata garanției comerciale de durabilitate a unui producător pentru toate tipurile de bunuri sau privind absența unei astfel de garanții în cazul produselor consumatoare de energie.
- Furnizarea de informații privind disponibilitatea actualizărilor gratuite de software pentru toate bunurile cu elemente digitale, conținut digital și servicii digitale.
- Furnizarea de informații privind posibilitatea de reparare a produselor, printr-un punctaj al posibilității de reparare sau alte informații relevante privind repararea, dacă sunt disponibile, pentru toate tipurile de bunuri.
- Asigurarea faptului că comercianții nu induc în eroare consumatorii cu privire la impactul social și asupra mediului, durabilitatea și posibilitatea de reparare a produselor.
- Asigurarea faptului că un comerciant poate face o afirmație legată de mediu cu privire la performanța de mediu viitoare numai atunci când acest lucru implică angajamente clare.
- Garantarea faptului că un comerciant nu poate face publicitate beneficiilor pentru consumatori care sunt considerate o practică comună pe piața relevantă.
- Asigurarea faptului că un comerciant poate compara produsele, inclusiv printr-un instrument de informare privind durabilitatea, numai dacă furnizează informații cu privire la metoda de comparare, la produsele și furnizorii vizați, precum și la măsurile de actualizare a informațiilor.
- Interzicerea afișării unei etichete de durabilitate care nu se bazează pe un sistem de certificare sau nu este instituită de autoritățile publice.
- Interzicerea afirmațiilor generice legate de mediu utilizate în comercializarea către consumatori, în cazul în care performanța de mediu excelentă a produsului sau a comerciantului nu poate fi demonstrată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 66/2010 (eticheta UE ecologică), cu sistemele de etichetare ecologică recunoscute oficial în statele membre sau cu alte acte legislative aplicabile ale Uniunii, după caz.
- Interzicerea unei afirmații legate de mediu cu privire la întregul produs, atunci când aceasta se referă de fapt doar la un anumit aspect al produsului.
- Interzicerea prezentării unor cerințe impuse prin lege pentru toate produsele din categoria de produse relevantă de pe piața Uniunii ca o caracteristică distinctivă a ofertei comerciantului.
- Interzicerea anumitor practici legate de obsolescența prematură a bunurilor.

Aceste măsuri sunt necesare în vederea actualizării legislației existente privind protecția consumatorilor pentru a se asigura că consumatorii sunt protejați și pot contribui în mod activ la tranziția verde. Directiva privind drepturile consumatorilor impune în prezent comercianților să furnizeze consumatorilor informații cu privire la principalele caracteristici ale bunurilor sau serviciilor. Aceasta include cerințe specifice de informare cu privire la existența garanției legale de conformitate, precum și a unor garanții comerciale suplimentare. Cu toate acestea, întrucât nu există nicio cerință de a furniza informații cu privire la absența garanțiilor comerciale de durabilitate, directiva nu stimulează suficient producătorii să ofere astfel de garanții consumatorilor. Cercetările arată că, în cazul în care produsele de consum sunt oferite cu garanție comercială, informațiile referitoare la aceste garanții comerciale și la modul în care sunt facturați consumatorii sunt adesea neclare, imprecise sau incomplete, ceea ce îngreunează compararea produselor de către consumatori și diferențierea de către aceștia a garanției comerciale de garanția legală (obligatorie)⁶. Prezenta propunere va aborda această problemă prin asigurarea faptului că consumatorii li se furnizează informații cu privire la existența unei garanții comerciale de durabilitate de peste doi ani, care acoperă întregul bun, ori de câte ori producătorul pune la dispoziție astfel de informații.

În plus, directiva nu conține cerințe specifice de informare a consumatorilor cu privire la posibilitatea de reparare a bunurilor. Aceasta impune mai degrabă ca numai informațiile privind „serviciile postvânzare” să fie furnizate „dacă este cazul”. Aceste informații, care ar contribui la promovarea reparării bunurilor și, prin urmare, ar fi deosebit de valoroase pentru a ajuta consumatorii să contribuie la o economie circulară, lipsesc în mare măsură la punctul de vânzare. Studii recente arată că până la 80 % dintre consumatorii din UE susțin că întâmpină dificultăți în a găsi informații cu privire la ușurința reparării unui produs⁷.

Normele generale referitoare la practicile înșelătoare din Directiva privind practicile comerciale neloiale pot fi aplicate practicilor de dezinformare ecologică atunci când acestea afectează negativ consumatorii, utilizând o evaluare de la caz la caz. Cu toate acestea, în directivă sau în anexa I la aceasta (lista neagră) nu există norme specifice care să definească astfel de practici ca fiind neloiale în orice situație. Verificările recente ale site-urilor web de către autoritățile Rețelei de cooperare pentru protecția consumatorilor în vederea detectării afirmațiilor înșelătoare legate de mediu au confirmat că este necesar să se consolideze normele pentru a facilita asigurarea respectării legislației în acest domeniu. În plus, un studiu recent al Comisiei a evaluat 150 de afirmații legate de mediu și a constatat că o parte considerabilă (53,3 %) din acestea furnizează informații vagi, înșelătoare sau nefondate cu privire la caracteristicile de mediu ale produselor în întreaga UE și într-o gamă largă de grupuri de produse (atât în publicitate, cât și cu privire la produs)⁸.

Aceeași situație există și în cazurile de obsolescență prematură. Lipsa unor norme specifice și necesitatea de a evalua efectele concrete ale practicii asupra consumatorilor îngreunează punerea în aplicare a directivei în acest domeniu. Acest lucru este confirmat de faptul că, în răspunsul oferit în cadrul consultării publice deschise pentru pregătirea prezentei propuneri,

⁶ Comisia Europeană, *Consumer market study on the functioning of legal and commercial guarantees for consumers in the EU* (Studiu de piață în rândul consumatorilor privind funcționarea garanțiilor legale și comerciale pentru consumatori în UE), 2015. Comisia Europeană, *Impact Assessment supporting study: Study on Empowering Consumers Towards the Green Transition* („Studiu justificativ aferent evaluării impactului: Studiu privind consolidarea rolului consumatorilor în vederea tranziției verzi”), iulie 2021. *Commercial warranties: are they worth the money?* („Garanțiile comerciale: își merită banii?”) ECC-Net, aprilie 2019.

⁷ Comisia Europeană, *Studiu comportamental privind implicarea consumatorilor în economia circulară*, 2018, p. 81.

⁸ Comisia Europeană, *Environmental claims in the EU – inventory and reliability assessment* („Afirmații legate de mediu în UE – inventar și evaluarea fiabilității”), 2020.

76 % dintre respondenți au menționat că, în ultimii trei ani, s-au confruntat cu o defectare neașteptată a unui produs⁹.

1.2. Coerența cu normele existente

Directiva (UE) 2019/771¹⁰ (Directiva privind vânzarea de bunuri) promovează durabilitatea bunurilor prin intermediul garanției legale, care prevede anumite drepturi pentru consumatori pe o perioadă minimă de doi ani, care poate fi prelungită de statele membre în anumite condiții. Acesta prevede, de asemenea, condițiile în care un producător poate oferi consumatorului o garanție comercială de durabilitate.

Prezenta propunere va spori transparența pentru consumatori în ceea ce privește garanțiile comerciale și, prin urmare, va stimula producătorii să ofere garanții comerciale de durabilitate cu o perioadă mai mare de doi ani, obligând comercianții să furnizeze informații la punctul de vânzare cu privire la existența (sau absența, în cazul bunurilor consumatoare de energie) și durata garanțiilor comerciale de durabilitate oferite de producători.

Atât Directiva privind vânzarea de bunuri, cât și Directiva privind conținutul digital¹¹ garantează că consumatorilor li se furnizează actualizări de software, astfel încât un produs să rămână conform pe durata contractului sau, alternativ, pentru o perioadă la care consumatorul s-ar putea aștepta în mod rezonabil.

Cu toate acestea, comparabilitatea produselor la punctul de vânzare pe baza disponibilității actualizărilor de software nu este abordată. Prezenta propunere va prevedea obligația de a informa consumatorii înainte de încheierea contractului cu privire la existența actualizărilor de software și la perioada pentru care producătorul se angajează să le furnizeze, atunci când aceste informații sunt furnizate de producător. Atunci când există deja o garanție comercială de durabilitate oferită pentru o perioadă mai mare de doi ani, obligația de informare pe care o au comercianții rămâne doar pentru actualizările de software atunci când durata este mai mare decât durata garanției comerciale de durabilitate, pentru a evita informațiile inutile oferite consumatorilor.

Întrucât prezenta propunere modifică directivele existente privind protecția consumatorilor, dispozițiile sale se vor putea baza pe întregul spectru de mecanisme de asigurare a respectării legislației UE existente în materie de protecție a consumatorilor, consolidate recent prin Directiva privind o mai bună asigurare a respectării normelor și modernizarea acestor norme¹², prin Directiva privind acțiunile reprezentative¹³ și prin Regulamentul revizuit privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului¹⁴.

⁹ Comisia Europeană, *A New Consumer Agenda Factual summary report – public consultation* („Raport factual de sinteză privind Noua agendă privind consumatorii – consultare publică”), 2020, p. 20.

¹⁰ Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).

¹¹ Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale (JO L 136, 22.5.2019, p. 1).

¹² Directiva (UE) 2019/2161 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivelor 98/6/CE, 2005/29/CE și 2011/83/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului în ceea ce privește o mai bună asigurare a respectării normelor

1.3. Coerența cu alte politici ale UE

Cu excepția anumitor derogări, cele două directive privind drepturile consumatorilor, modificate prin prezenta propunere, se aplică în toate sectoarele economice. Având în vedere sfera lor de aplicare generală, acestea se aplică mai multor aspecte ale tranzacțiilor dintre întreprinderi și consumatori care pot fi reglementate și de alte acte legislative mai specifice ale UE în diferite domenii. Interacțiunea dintre diferitele instrumente din dreptul Uniunii este reglementată de principiul *lex specialis*. Conform acestui principiu, directivele generale privind protecția consumatorilor se aplică ori de câte ori aspectele relevante ale tranzacțiilor dintre întreprinderi și consumatori nu sunt reglementate de dispoziții mai specifice ale legislației UE. Prin urmare, directivele generale privind protecția consumatorilor au rolul unei „plase de siguranță”, asigurând menținerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor în toate sectoarele, prin completarea și eliminarea lacunelor din legislația sectorială a Uniunii.

Alte două inițiative la nivelul UE ar completa prezenta propunere: inițiativa privind mențiunile „ecologic” și inițiativa privind produsele durabile. Obiectivul inițiativei privind mențiunile „ecologic” va fi de a introduce cerințe suplimentare în ceea ce privește afirmațiile legate de mediu făcute cu privire la produse și organizații, atât atunci când sunt făcute de întreprinderi față de consumatori, cât și de către întreprinderi către alte întreprinderi.

Inițiativa privind produsele durabile (SPI - *Sustainable Products Initiative*) se bazează pe actuala Directivă privind proiectarea ecologică¹⁵ pentru a introduce cerințe în materie de durabilitate pentru produsele vândute în UE. Cele trei inițiative sunt reciproc coerente și complementare.

2. TEMEIUL JURIDIC, SUBSIDIARITATEA ȘI PROPORȚIONALITATEA

• Temeiul juridic

Protecția consumatorilor intră în sfera de competență comună („competență partajată”) a UE și a țărilor sale membre. În conformitate cu articolul 169 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), UE trebuie să contribuie la protejarea intereselor economice ale consumatorilor și la promovarea dreptului acestora la informare și educație în vederea apărării intereselor lor. Prezenta propunere se bazează pe articolul 114, care, în conformitate cu articolul 169 alineatul (2) litera (a), constituie temeiul juridic pentru adoptarea de măsuri care contribuie la atingerea obiectivelor articolului 169 în contextul realizării pieței interne.

Pe lângă urmărirea obiectivelor privind piața unică și protecția consumatorilor, propunerea va urmări, de asemenea, un nivel ridicat de protecție a mediului prin deblocarea oportunităților

Uniunii în materie de protecție a consumatorilor și modernizarea acestor norme (JO L 328, 18.12.2019, p. 7).

¹³ Directiva (UE) 2020/1828 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2020 privind acțiunile în reprezentare pentru protecția intereselor colective ale consumatorilor și de abrogare a Directivei 2009/22/CE (JO L 409, 4.12.2020, p. 1).

¹⁴ Regulamentul (UE) 2017/2394 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure respectarea legislației în materie de protecție a consumatorului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 (JO L 345, 27.12.2017, p. 1).

¹⁵ Directiva 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic (JO L 285, 31.10.2009, p. 10).

pentru economia circulară, curată și verde. Întrucât aceste beneficii pentru mediu sunt complementare obiectivelor principale de protecție a consumatorilor și de realizare a pieței unice, articolul 114 din TFUE privind realizarea pieței interne, ținând seama în mod corespunzător de dispozițiile articolului 169 din TFUE, rămâne temeiul juridic adecvat.

- **Subsidiaritatea (pentru competența partajată)**

Prezenta propunere modifică normele UE privind protecția consumatorilor; adoptarea acestor modificări a fost considerată necesară și conformă cu principiul subsidiarității. Obiectivul de realizare a unei piețe unice mai performante nu poate fi atins numai prin intermediul legilor naționale. Normele UE privind protecția consumatorilor devin tot mai relevante în contextul aprofundării pieței unice, iar numărul tranzacțiilor efectuate de consumatori între statele membre ale UE crește. Problemele abordate de aceste propuneri de modificare sunt probleme la nivelul întregii UE, având aceleași cauze. Prin urmare, numai acțiunile întreprinse la nivelul UE vor fi eficiente.

În interiorul UE, volumul și intensitatea schimburilor comerciale transfrontaliere sunt suficient de ridicate pentru a face funcționarea eficientă a pieței unice vulnerabilă la opțiunile de politică inconsecvente – sau chiar divergente – ale statelor membre. În plus, comercianții pot ajunge la consumatorii din alte state membre. Acest lucru poate crea probleme pe care legiuitorii și autoritățile de reglementare naționale nu sunt în măsură să le abordeze în mod adecvat, dacă acționează izolat.

În absența unei acțiuni la nivelul UE, inițiativele naționale, deși aduc anumite beneficii consumatorilor și piețelor naționale, ar putea duce la fragmentarea pieței unice, generând, în schimb, insecuritate juridică și sporind costurile de conformare.

Directiva 2005/29/CE garantează o armonizare deplină a normelor naționale privind practicile comerciale neloiale care aduc atingere intereselor economice ale consumatorilor. Directiva 2011/83/UE prevede în principiu o armonizare deplină a normelor privind cerințele în materie de informații precontractuale.

Orice nouă legislație națională care intră în domeniul de aplicare al acestor directive ar contraveni cadrului juridic pe deplin armonizat. Prezenta propunere contribuie la atenuarea dificultăților cu care se confruntă autoritățile naționale în ceea ce privește asigurarea respectării normelor bazate pe principii existente în Directiva 2005/29/CE în domenii complexe, cum ar fi afirmațiile înșelătoare legate de mediu, practicile de obsolescență prematură și etichetele de durabilitate netransparente, precum și instrumentele de informare privind durabilitatea. Specificarea mai detaliată a momentului și a modului în care astfel de practici s-ar califica drept neloiale ar spori eficacitatea protecției consumatorilor în cadrul UE.

Prezenta propunere modifică, de asemenea, Directiva 2011/83/UE, solicitând comercianților să furnizeze informații privind durabilitatea și posibilitatea de reparare a produselor înainte de încheierea unui contract, pentru a se asigura că consumatorii pot lua decizii de cumpărare în mai bună cunoștință de cauză. Astfel, consumatorii vor putea beneficia de astfel de informații atunci când cumpără produse pe piața unică.

- **Proportionalitatea**

Măsurile din propunere sunt proporționale cu obiectivele de a permite consumatorilor să ia decizii de cumpărare în cunoștință de cauză, de a promova consumul durabil, de a elimina practicile comerciale neloiale ale comercianților care cauzează prejudicii economiei durabile

și îndepărtează consumatorii de alegerile de consum durabile, precum și de a asigura o aplicare mai bună și mai coerentă a normelor UE privind protecția consumatorilor.

Cerința de a furniza informații cu privire la prezența unei garanții comerciale de durabilitate a producătorului cu o perioadă mai mare de doi ani este necesară numai atunci când producătorul pune aceste informații la dispoziția comerciantului. În plus, pentru bunurile consumatoare de energie, consumatorii ar trebui să fie informați și cu privire la faptul că producătorul nu a pus la dispoziție informațiile respective. Comercianții sunt supuși acestei cerințe numai în ceea ce privește bunurile consumatoare de energie pentru care durabilitatea poate fi estimată în mod fiabil și pentru care consumatorii sunt cel mai interesați să primească aceste informații.

În cazul bunurilor cu elemente digitale, furnizarea *de informații cu privire la actualizările disponibile de software* este necesară numai atunci când actualizările sunt furnizate pentru o perioadă mai lungă decât perioada acoperită de garanția comercială de durabilitate a producătorului și atunci când aceste informații sunt furnizate comerciantului de către producător. În plus, astfel de informații ar trebui furnizate numai în cazul unui singur act de furnizare a elementelor digitale în cauză.

În cazul serviciilor digitale și al conținutului digital, furnizarea *de informații cu privire la actualizările disponibile de software* este necesară numai în cazul în care aceste informații sunt furnizate comerciantului de către furnizor, atunci când furnizorul este diferit de comerciant. În plus, astfel de informații ar trebui furnizate numai în cazul unui singur act de furnizare a serviciului digital sau a conținutului digital în cauză.

Furnizarea *de informații privind posibilitatea de reparare a produselor printr-un punctaj al posibilității de reparare sau alte informații relevante privind repararea* este necesară la punctul de vânzare numai dacă s-a stabilit deja un punctaj al posibilității de reparare pentru produsul respectiv în temeiul dreptului Uniunii sau ori de câte ori producătorul pune la dispoziție alte informații relevante privind repararea. Comercianții nu sunt obligați să informeze consumatorii la punctul de vânzare dacă nu sunt disponibile astfel de informații.

Se preconizează că *interzicerea afirmațiilor generice legate de mediu utilizate în comercializarea către consumatori* va aduce beneficii semnificative consumatorilor, limitând în același timp sarcinile impuse comercianților. Comercianții sunt autorizați să facă afirmații generice legate de mediu în cazurile în care performanța de mediu excelentă a produselor sau a comercianților poate fi demonstrată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 66/2010 (eticheta UE ecologică), prin sisteme de etichetare ecologică recunoscute oficial în statele membre în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul (CE) nr. 66/2010 sau în conformitate cu alte acte legislative aplicabile ale Uniunii.

De asemenea, se preconizează că *interzicerea unei afirmații legate de mediu cu privire la întregul produs, atunci când aceasta se referă de fapt doar la un anumit aspect al produsului*, va aduce beneficii semnificative consumatorilor, clarificând în același timp normele pentru comercianți și asigurând condiții de concurență echitabile între aceștia. Aceasta va permite comercianților să facă în continuare afirmații legate de mediu cu privire la un anumit aspect al unui produs, atât timp cât consumatorul este informat în mod clar că afirmația se referă la un anumit aspect și nu la întregul produs.

Interzicerea practicilor legate de obsolescența prematură a produselor vizează practici existente specifice și bine definite și are drept scop asigurarea securității juridice pentru comercianți și facilitarea asigurării respectării legii, întrucât autoritățile de asigurare a

respectării legii nu vor fi obligate să demonstreze că un produs a fost conceput pentru obsolescență prematură, cu intenția de a stimula achiziționarea unui nou model.

- **Alegerea instrumentului**

Întrucât prezenta propunere modifică două directive existente, instrumentul cel mai adecvat este o directivă.

3. REZULTATE ALE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

În 2017, legislația UE în materie de protecție a consumatorilor și de comercializare și Directiva privind drepturile consumatorilor au făcut obiectul unei verificări a adecvării și, respectiv, al unei evaluări. Constatările acestui exercițiu au evidențiat, în primul rând, necesitatea de a îmbunătăți gradul de conștientizare și de asigurare a respectării normelor și posibilitățile consumatorilor de a introduce acțiuni în despăgubire, de a valorifica la maximum legislația existentă și au evidențiat o gamă limitată de modificări necesare ca urmare a digitalizării.

Având în vedere accentul pus pe asigurarea respectării legislației și pe digitalizare, nu au existat concluzii specifice privind contribuția legislației UE în materie de protecție a consumatorilor la consumul durabil, o chestiune care a dobândit o importanță politică suplimentară câțiva ani mai târziu odată cu anunțarea Pactului verde european. Cu toate acestea, ori de câte ori este posibil și relevant, acest instrument se bazează pe constatările și concluziile colectate în cadrul exercițiului 2017¹⁶.

- **Consultările cu părțile interesate**

În cadrul activității de pregătire a prezentei propuneri, Comisia a consultat părțile interesate prin intermediul:

- unui mecanism de feedback privind evaluarea inițială a impactului;
- unei consultări publice online;
- unor consultări specifice cu principalele părți interesate, constând în aproximativ 150 de interviuri aprofundate cu principalele grupuri vizate de inițiativă: autoritățile naționale, asociațiile de întreprinderi de la nivelul UE și de la nivel național și asociațiile de consumatori de la nivelul UE și de la nivel național;
- interviuri telefonice asistate de calculator cu peste 100 de companii;
- un sondaj online în rândul unui număr de aproape 12 000 de consumatori din toate țările UE;

¹⁶ Rezultatele verificării adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de comercializare și ale evaluării Directivei privind drepturile consumatorilor
<https://ec.europa.eu/newsroom/just/items/59332>.

- patru ateliere la nivel de experți organizate cu diferite grupuri de părți interesate.

Consultarea publică deschisă online

Această consultare publică deschisă a constatat că verificarea fiabilității afirmațiilor legate de mediu cu privire la produse a constituit cel mai mare obstacol în calea unei mai bune participări a consumatorilor la tranziția verde și către un comportament de consum mai durabil. Organizațiile de consumatori au fost mai susceptibile decât asociațiile de întreprinderi să identifice această verificare ca pe un obstacol.

Majoritatea respondenților s-au confruntat, în ultimii trei ani, cu o defectare neașteptată a unui produs. Produsele TIC au fost identificate ca fiind cele mai problematice, urmate de aparatele de uz casnic de mici dimensiuni și de îmbrăcăminte și încălțăminte.

„Informațiile privind posibilitatea de reparare a produsului” au fost identificate ca fiind opțiunea cea mai susceptibilă de a permite consumatorilor să aleagă produse mai durabile și să participe la economia circulară. Acest lucru a fost puternic susținut de autoritățile publice și de cetățeni, dar nu de întreprinderi/organizațiile de întreprinderi, care, în schimb, au susținut furnizarea de *informații privind amprenta de mediu și climatică a produsului pe durata ciclului de viață*. Aceasta a fost, de asemenea, evaluată ca fiind a doua cea mai bună opțiune în ansamblu.

Furnizarea de informații mai bune cu privire la durabilitatea/durata de viață a produselor a fost identificată ca fiind cea mai bună opțiune pentru consolidarea rolului consumatorilor în vederea tranziției verzi. Acest lucru a fost puternic susținut de organizațiile de consumatori și de cetățeni, dar nu de întreprinderi/organizațiile de întreprinderi sau de asociațiile de întreprinderi, care au susținut *sensibilizarea cu privire la rolul consumatorilor în ceea ce privește economia circulară și tranziția verde*.

Consultare specifică

În cadrul acestei consultări – desfășurate pentru a extinde feedbackul colectat în cadrul consultării publice deschise online – aproape toate părțile interesate (cu excepția celor care reprezintă industria) au fost de acord cu opinia potrivit căreia consumatorilor nu li se oferă sau nu au acces suficient la informații privind (i) impactul produselor asupra mediului, (ii) durata de viață a bunurilor, (iii) caracteristicile specifice produselor care pot duce la defectarea timpurie și (iv) disponibilitatea serviciilor de reparare, a pieselor de schimb și a actualizărilor/îmbunătățirilor de software.

Majoritatea organizațiilor de consumatori au considerat că consumatorii sunt supuși „dezinformării ecologice” și că „obsolescența prematură” are loc într-o anumită măsură. Reprezentanții industriei au avut tendința de a nu fi de acord. Proliferarea etichetelor de durabilitate a fost, de asemenea, identificată ca o problemă de către majoritatea grupurilor de părți interesate.

Sondaj prin interviu telefonic asistat de calculator

Producătorilor și comercianților cu amănuntul li s-a solicitat să indice amploarea impactului și a costurilor introducerii diferitelor cerințe legale asupra organizației lor. Răspunsurile pentru fiecare cerință au fost următoarele:

- „Furnizarea de informații cu privire la aspecte ale proiectului produsului care pot cauza defectarea timpurie a acestuia” ar avea cel mai mare impact și ar fi cea mai costisitoare.
- „O mai bună protecție a consumatorilor împotriva practicilor de obsolescență planificată (intenționată)” ar avea cel mai mic impact
- „Obligația de a furniza informații cu privire la durata garanției comerciale pentru toate produsele” și „Obligația de a informa în mod expres consumatorul cu privire la faptul că, pentru produsul respectiv, nu este furnizată nicio garanție comercială de durabilitate” ar fi cele mai puțin costisitoare.

Sondaj online în rândul consumatorilor

Sondajul a constatat că consumatorii par să manifeste deschidere față de participarea la tranziția verde. Majoritatea respondenților nu au fost dispuși să plătească pentru informații (de exemplu, prin intermediul unei aplicații) privind durabilitatea și posibilitatea de reparare a „bunurilor de folosință îndelungată”. Aproximativ jumătate dintre respondenți au declarat că sunt dispuși să plătească în plus față de prețul inițial pentru un produs care durează mai mult fără a fi nevoie să fie reparat, iar o proporție similară au declarat că sunt dispuși să plătească în plus pentru un produs identic care durează mai mult, cu reparații minore/rezonabile. Un procent și mai mare a afirmat că sunt dispuși să plătească în plus pentru un produs identic acoperit de o garanție comercială care să acopere costul reparațiilor. *Prețul mai ridicat perceput pentru produsele prietenoase cu mediul* a fost identificat ca fiind principalul obstacol care împiedică consumatorii să adopte comportamente mai durabile și *furnizarea de informații mai bune cu privire la durabilitatea/durata de viață a produselor și furnizarea de informații mai bune pentru consumatori cu privire la amprenta de mediu și climatică a produsului pe durata ciclului de viață* au fost identificate ca fiind cele mai eficiente opțiuni pentru a-i ajuta pe consumatori să aleagă produse mai durabile din punctul de vedere al mediului.

Ateliere la nivel de experți

Primul atelier

A colectat puncte de vedere cu privire la **amplarea problemelor și exemple de acțiuni eficiente**. A validat multe dintre constatările celorlalte elemente ale consultării. S-a convenit în majoritate că dezinformarea ecologică are loc și că informațiile privind durabilitatea produsului pot fi dificil de obținut. Au fost exprimate îndoieli cu privire la faptul că produsele sunt concepute în mod intenționat pentru a se defecta în mod prematur.

Al doilea atelier

A colectat punctele de vedere ale **asociațiilor industriale** cu privire la modul în care pot fi utilizate mijloacele digitale pentru a furniza informații despre produs. Acesta a evidențiat unele dintre oportunitățile pe care instrumentele digitale (de exemplu, codurile QR, etichetele electronice) le oferă pentru transmiterea informațiilor obligatorii despre produs și simplificarea etichetelor produselor.

De asemenea, acesta a evidențiat unele dintre provocări, în special pentru IMM-urile care ar putea avea nevoie de sprijin financiar pentru a pune în aplicare aceste instrumente și pentru consumatorii vulnerabili care nu au acces la ele sau care nu le pot utiliza.

Al treilea atelier

A colectat feedback cu privire la **opțiunile posibile pentru abordarea diferitelor probleme**. Participanții la atelier au reiterat multe dintre aceleași puncte care au fost abordate în cadrul activităților de consultare anterioare și au confirmat sprijinul pentru anumite opțiuni de politică în curs de examinare.

Al patrulea atelier

A colectat punctele de vedere ale **autorităților de asigurare a respectării legislației în materie de protecție a consumatorilor** (autoritățile CPC) cu privire la provocările legate de asigurarea respectării legislației. Participanții au subliniat dificultatea dovedirii intenției în ceea ce privește obsolescența programată.

Autoritățile publice au subliniat că nu dispun de expertiză tehnică pentru a putea asigura respectarea afirmațiilor legate de mediu și au avut opinii divergente cu privire la eficacitatea asigurării respectării normelor actuale din Directiva privind practicile comerciale neloiale.

• Evaluarea impactului

Prezenta propunere se bazează pe o evaluare a impactului¹⁷. Comitetul de control normativ (CCN) din cadrul Comisiei a emis inițial, la 5 februarie 2021, un aviz negativ (însoțit de observații cuprinzătoare).

După o revizuire semnificativă a proiectului inițial, CCN a emis, la 17 septembrie 2021, un aviz pozitiv însoțit de observații suplimentare¹⁸. În anexa I la evaluarea impactului se explică modul în care observațiile CCN au fost luate în considerare.

Evaluarea impactului identifică două probleme împărțite într-o serie de subprobleme. Cele două probleme identificate sunt următoarele:

- (1) Consumatorii nu dispun de informații fiabile la punctul de vânzare pentru a face alegeri de consum durabile din punctul de vedere al mediului.
- (2) Consumatorii se confruntă cu practici comerciale înșelătoare legate de durabilitatea produselor.

Problema 1 este defalcată în continuare în subprobleme:

- 1.1) lipsa unor informații fiabile cu privire la caracteristicile de mediu ale produselor;
- 1.2) lipsa unor informații fiabile cu privire la durata de viață a bunurilor;
- 1.3) lipsa unor informații fiabile cu privire la posibilitatea de reparare a produselor.

Problema 2 este defalcată în continuare în subprobleme:

- 2.1) consumatorilor li se vând produse care nu durează atât timp cât ar putea să dureze sau cât se așteaptă consumatorii („obsolescență prematură”);

¹⁷ SWD(2022) 82.

¹⁸ SEC(2022) 165.

- 2.2) consumatorii se confruntă cu afirmații legate de mediu neclare sau insuficient justificate („dezinformare ecologică”) din partea întreprinderilor;
- 2.3) consumatorii se confruntă cu etichete de durabilitate și cu instrumente digitale de informare care nu sunt întotdeauna transparente sau credibile.

Au fost luate în considerare o serie de opțiuni de politică pentru fiecare subproblemă individuală. Pe baza unei analize bazate pe criterii multiple, completată de o analiză cost-beneficiu (parțială) și de o evaluare calitativă a proporționalității diferitelor opțiuni avute în vedere, a fost propusă o combinație de cinci opțiuni de politică preferate pentru a aborda aceste probleme:

- (1) furnizarea de informații cu privire la existența sau absența informațiilor privind existența unei garanții comerciale de durabilitate a producătorului și la perioada de timp în care sunt furnizate actualizări gratuite de software (pentru a aborda subproblema 1.2);
- (2) furnizarea unui punctaj al posibilității de reparare sau a altor informații relevante privind repararea, dacă este cazul/dacă sunt disponibile (pentru a aborda subproblema 1.3);
- (3) interzicerea anumitor practici identificate asociate cu obsolescența prematură (pentru a aborda subproblema 2.1);
- (4) interzicerea afirmațiilor generice sau vagi nefondate legate de mediu și stabilirea unor criterii de evaluare a corectitudinii afirmațiilor legate de mediu pentru a asigura transparența și credibilitatea acestora față de consumatori (pentru a aborda subproblema 2.2);
- (5) stabilirea unor criterii de evaluare a corectitudinii etichetelor de durabilitate și a instrumentelor digitale de informare, pentru a se asigura că acestea sunt transparente și credibile pentru consumatori (pentru a aborda subproblema 2.3).

Subproblema 1.1 (lipsa unor informații fiabile cu privire la caracteristicile de mediu ale produselor)

S-a considerat că introducerea unor cerințe obligatorii de informare cu privire la caracteristicile de mediu ar fi cel mai bine realizată prin legislația sectorială, deoarece caracteristicile în cauză diferă în mod semnificativ în funcție de categoria de produse. Prin urmare, evaluarea impactului nu a propus o opțiune de politică preferată pentru abordarea acestei subprobleme.

Subproblema 1.2 (lipsa unor informații fiabile cu privire la durata de viață a bunurilor)

Opțiunea preferată ar asigura o mai bună informare a consumatorilor cu privire la durabilitatea bunurilor pe care le achiziționează, deoarece garanția comercială de durabilitate a producătorului este un indicator excelent pentru durabilitatea bunului.

În plus, obligația comercianților de a informa consumatorul cu privire la durata garanției sau, dacă este cazul, absența unei garanții ar stimula comercianții să concureze cu privire la furnizarea și durata unor astfel de garanții, stimulând astfel indirect fabricarea de produse cu o durată de viață mai lungă.

O altă opțiune luată în considerare pentru a aborda această subproblemă a fost obligația de a informa consumatorii cu privire la durata de viață preconizată a bunurilor. Totuși, aceasta nu a

fost selectată deoarece s-a considerat că nu este fezabil să se calculeze o durată de viață preconizată într-un mod standardizat pentru toate tipurile de produse vizate.

Subproblema 1.3 (lipsa unor informații fiabile cu privire la posibilitatea de reparare a produselor)

Opțiunea de politică preferată ar asigura faptul că consumatorii vor primi la punctul de vânzare informații fiabile cu privire la posibilitatea de reparare a unui bun sub forma unui punctaj al posibilității de reparare, în cazul în care există unul pentru respectiva categorie de produse și dacă este obligatoriu în temeiul dreptului Uniunii.

În cazul în care nu este aplicabil sau disponibil un astfel de punctaj al posibilității de reparare, această opțiune ar asigura furnizarea către consumatori a altor informații relevante privind repararea (dacă sunt disponibile), cum ar fi disponibilitatea pieselor de schimb (inclusiv o procedură de comandare a acestora) sau a unor manuale de reparare.

Subproblema 2.1 (produse care nu durează atât timp cât ar trebui)

Opțiunea preferată ar asigura o mai bună protecție a consumatorilor împotriva comercializării de bunuri sau servicii fără a preciza că acestea au fost concepute pentru a deveni caduce mai devreme decât se poate aștepta consumatorul.

Desemnarea unor practici specifice ca fiind „practici de obsolescență prematură” va facilita activitatea de asigurare a respectării legii desfășurată de autoritățile de protecție a consumatorilor.

O altă opțiune luată în considerare pentru a aborda această subproblemă a fost colectarea de probe privind defectările timpurii ale produselor identificate de organisme autorizate. Totuși, această opțiune nu a fost selectată, deoarece s-a considerat că nu este probabil să aducă beneficii semnificative consumatorilor.

Subproblema 2.2 (afirmații neclare sau nefondate legate de mediu)

Opțiunea preferată ar asigura protecția consumatorilor împotriva dezinformării ecologice, întrucât cei care fac astfel de afirmații vor trebui să respecte un anumit standard. Aceasta ar facilita, de asemenea, asigurarea respectării legii de către autoritățile de protecție a consumatorilor.

Subproblema 2.3 (etichete de durabilitate/instrumente digitale de informare neclare/nefondate)

Opțiunea preferată ar garanta protecția consumatorilor împotriva inducerii în eroare de către astfel de etichete și instrumente.

O altă opțiune luată în considerare pentru a aborda această subproblemă a fost aprobarea prealabilă a etichetelor de durabilitate și a instrumentelor digitale de informare prin intermediul unui organism al UE. Cu toate acestea, această opțiune nu a fost selectată, deoarece s-a considerat că sarcina asupra comercianților este disproporționată.

Se preconizează că, prin combinarea opțiunilor de politică preferate, bunăstarea consumatorilor va crește cu cel puțin **12,5-19,4 miliarde EUR** pe o perioadă de 15 ani (în medie, aproximativ **1 miliard EUR** pe an). Aceasta va aduce, de asemenea, beneficii pentru

mediu, cu o estimare parțială a cantității totale de **CO₂e** economisite de **5-7 Mt CO₂e** pe o perioadă de 15 ani. În același timp, întreprinderile vor trebui să se adapteze, ceea ce se preconizează că **va costa între 9,1 și 10,4 miliarde EUR**. Acesta reprezintă un cost mediu unic **pe întreprindere** cuprins între **556 și 568 EUR**, urmat de un cost recurent anual cuprins între **64 și 79 EUR** pentru perioada acoperită. Pe de altă parte, întreprinderile vor cunoaște, de asemenea, beneficii foarte importante legate de condițiile de concurență echitabile, deoarece întreprinderile care în prezent induc în eroare consumatorii ar trebui să își alinieze practicile cu cele care sunt cu adevărat durabile. Se preconizează că **asigurarea respectării** opțiunilor preferate de către administrațiile publice va costa în medie aproximativ **440 000-500 000 EUR pe an** pentru fiecare stat membru.

Pentru a asigura coerența deplină cu alte inițiative ale Comisiei aflate în curs de elaborare, s-a decis că unele dintre elementele opțiunilor de politică preferate selectate în cadrul evaluării impactului pentru a aborda subproblema 2.2 (afirmații neclare sau nefondate legate de mediu) și subproblema 2.3 (etichete de durabilitate/instrumente digitale de informare neclare/nefondate) nu vor fi puse în aplicare prin intermediul acestei inițiative, ci prin intermediul celorlalte inițiative.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Raportul privind verificarea adecvării, publicat în 2017, a arătat că, atât în termeni absoluți, cât și în comparație cu alte domenii de reglementare ale UE¹⁹, legislația generală a UE privind protecția consumatorilor nu este foarte împovărătoare. Prin urmare, având în vedere beneficiile legislației UE în ceea ce privește protecția consumatorilor și facilitarea pieței unice, aceste evaluări au identificat doar un domeniu de aplicare limitat pentru reducerea sarcinii administrative.

Având în vedere accentul pus pe asigurarea respectării legislației și pe digitalizare, nu au existat concluzii specifice privind contribuția legislației UE în materie de protecție a consumatorilor la consumul durabil. Cu toate acestea, ori de câte ori este posibil și relevant, acest instrument se bazează pe constatările și concluziile colectate în cadrul exercițiului respectiv.

- **Drepturile fundamentale**

Propunerea este conformă cu articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale, potrivit căreia Uniunea trebuie să asigure un nivel ridicat de protecție a consumatorilor. Acest lucru va fi asigurat prin:

- (a) îmbunătățirea fiabilității informațiilor privind durabilitatea și posibilitatea de reparare furnizate la punctul de vânzare și
- (b) abordarea practicilor comerciale înșelătoare legate de dezinformarea ecologică și de utilizarea unor etichete de durabilitate și instrumente de informare nefiabibile și netransparente privind durabilitatea, precum și a celor legate de obsolescența prematură.

Clarificarea elementelor care constituie o practică comercială neloială în ceea ce privește formularea afirmațiilor legate de mediu și utilizarea etichetelor de durabilitate și a

¹⁹ Pentru informații suplimentare, a se vedea capitolul 6.2.4 al raportului privind verificarea adecvării <https://ec.europa.eu/newsroom/just/items/59332>.

instrumentelor de informare privind durabilitatea, precum și obsolescența prematură va contribui la punerea în aplicare a articolului 16 din cartă, care garantează libertatea de a desfășura o activitate comercială în conformitate cu dreptul Uniunii și cu legislațiile și practicile naționale.

În cele din urmă, prin consolidarea rolului consumatorilor pentru a lua decizii de cumpărare mai durabile din punctul de vedere al mediului, propunerea respectă dreptul la un nivel ridicat de protecție a mediului și de îmbunătățire a calității acestuia, prevăzut la articolul 37 din cartă.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații bugetare pentru bugetul UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planurile de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia va prezenta Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive în termen de cinci ani de la adoptare. Acest raport va evalua aplicarea directivei.

- **Documentele explicative (în cazul directivelor)**

Întrucât propunerea introduce modificări specifice ale unui număr de două directive existente, statele membre ar trebui să transmită Comisiei textul modificărilor specifice ale normelor naționale sau, în absența unor astfel de modificări, să explice ce dispoziții specifice de drept intern pun deja în aplicare modificările prevăzute de propunere.

- **Explicarea detaliată a normelor specifice ale propunerii**

Articolul 1 – Modificări ale Directivei 2005/29/CE

Articolul 1 din propunere modifică Directiva 2005/29/CE prin actualizarea listei caracteristicilor produsului în legătură cu care, în cazul în care un comerciant induce în eroare un consumator, această acțiune poate fi considerată înșelătoare. Două noi practici comerciale sunt, de asemenea, incluse în lista acțiunilor care trebuie considerate înșelătoare în cazul în care determină sau pot determina consumatorii medii să ia o decizie comercială pe care altfel nu ar fi luat-o. Se adaugă un nou punct la lista de informații care trebuie considerate semnificative în cazul unor practici comerciale specifice, a căror omisiune poate determina ca practica comercială în cauză să fie considerată înșelătoare. În plus, lista practicilor comerciale considerate neloiale în orice situație este extinsă la practicile asociate cu obsolescența prematură a produselor și cu dezinformarea ecologică.

Lista caracteristicilor produsului cu privire la care un comerciant nu ar trebui să inducă în eroare un consumator, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2005/29/CE, se modifică pentru a include „impactul social sau asupra mediului, „durabilitatea” și „posibilitatea de reparare”. În ceea ce privește practicile comerciale care trebuie considerate înșelătoare în cazul în care determină sau pot determina consumatorii medii să ia o decizie comercială pe care altfel nu ar fi luat-o, la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2005/29/CE se adaugă **două practici suplimentare**:

- formularea unei afirmații legate de mediu cu privire la performanța de mediu viitoare fără angajamente și ținte clare, obiective și verificabile și fără un sistem independent de monitorizare;
- publicitatea beneficiilor pentru consumatori, care sunt considerate o practică comună pe piața relevantă.

La articolul 7 din Directiva 2005/29/CE, lista de informații care trebuie considerate semnificative în cazul unor practici comerciale specifice, a căror omisiune poate determina ca

practica comercială în cauză să fie considerată înșelătoare, se extinde pentru a include următorul punct:

- în cazul în care un comerciant furnizează un serviciu care compară produsele, inclusiv prin intermediul unui instrument de informare privind durabilitatea, informațiile privind metoda de comparare, produsele care fac obiectul comparației și furnizorii produselor respective, precum și măsurile de actualizare a informațiilor sunt considerate semnificative.

Cele **zece practici comerciale suplimentare** adăugate în anexa I la Directiva 2005/29/CE care trebuie considerate neloiale în orice situație sunt următoarele:

- A afișa o etichetă de durabilitate care nu se bazează pe un sistem de certificare sau nu este stabilită de autorități publice.
- A face o afirmație generică legată de mediu pentru care comerciantul nu poate demonstra o performanță de mediu excelentă recunoscută, relevantă pentru afirmație.
- A face o afirmație legată de mediu cu privire la întregul produs, atunci când aceasta se referă de fapt doar la un anumit aspect al produsului.
- A prezenta cerințe impuse prin lege pentru toate produsele din categoria de produse relevantă de pe piața Uniunii ca o caracteristică distinctivă a ofertei comerciantului.
- A se omite informarea consumatorului cu privire la faptul că o actualizare de software va avea un impact negativ asupra utilizării bunurilor cu elemente digitale sau asupra unei anumite caracteristici a bunurilor respective, chiar dacă actualizarea îmbunătățește funcționarea altor caracteristici.
- A omite informarea consumatorului cu privire la existența unei caracteristici a unui bun, introduse pentru a-i limita durabilitatea.
- A susține faptul că un bun are o anumită durabilitate în ceea ce privește utilizarea acestuia în timp sau intensitatea utilizării atunci când nu este cazul.
- A prezenta produsele ca permițând repararea atunci când acest lucru nu este posibil sau a omite informarea consumatorului cu privire la faptul că bunurile nu permit repararea în conformitate cu cerințele legale.
- A încita consumatorul să înlocuiască consumabilele unui produs mai devreme decât ar fi necesar din motive tehnice.
- A omite informarea cu privire la faptul că un bun este conceput pentru a i se limita funcționalitatea atunci când se utilizează consumabile, piese de schimb sau accesorii care nu sunt furnizate de producătorul original.

Articolul 2 – Modificări ale Directivei 2011/83/UE

Articolul 2 din propunere modifică Directiva 2011/83/UE în ceea ce privește informațiile precontractuale care trebuie furnizate consumatorilor la încheierea contractelor la distanță și a contractelor negociate în afara spațiilor comerciale, precum și a altor contracte decât cele la distanță sau cele negociate în afara spațiilor comerciale, în special în ceea ce privește informațiile privind durabilitatea și posibilitatea de reparare a bunurilor.

Acesta modifică, de asemenea, directiva în ceea ce privește informațiile cu privire la care consumatorii trebuie să fie informați direct înainte de a plasa comanda, în cazul contractelor la distanță care urmează să fie încheiate prin mijloace electronice.

În ceea ce privește informațiile precontractuale care trebuie furnizate consumatorilor la încheierea altor contracte decât cele la distanță sau cele negociate în afara spațiilor comerciale, se adaugă șase puncte suplimentare la lista prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2011/83/UE, care cuprinde informațiile care trebuie furnizate consumatorului în mod clar și inteligibil.

Aceste **șase puncte suplimentare** cuprind următoarele:

- informații privind existența și durata garanției comerciale de durabilitate a producătorului pentru toate tipurile de bunuri, atunci când aceste informații sunt puse la dispoziție de către producător;
- informație cu privire la faptul că producătorul nu a pus la dispoziție nicio informație cu privire la existența unei garanții de durabilitate a producătorului pentru bunurile consumatoare de energie;
- existența și durata perioadei în care producătorul se angajează să furnizeze actualizări de software pentru bunurile cu elemente digitale;
- existența și durata perioadei în care furnizorul se angajează să furnizeze actualizări de software pentru conținutul digital și serviciile digitale;
- punctajul posibilității de reparare al bunului, astfel cum este aplicabil în temeiul dreptului Uniunii;
- alte informații privind repararea, în cazul în care nu este disponibil un punctaj al posibilității de reparare la nivelul Uniunii, cum ar fi informații privind disponibilitatea pieselor de schimb și a unui manual de reparare.

În ceea ce privește informațiile precontractuale care trebuie furnizate consumatorilor la încheierea contractelor la distanță și a contractelor negociate în afara spațiilor comerciale, se adaugă aceleași șase puncte la lista prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2011/83/UE (informații care trebuie furnizate consumatorului în mod clar și inteligibil).

În ceea ce privește informațiile care trebuie aduse direct la cunoștința consumatorilor înainte de a plasa comanda, în cazul contractelor la distanță care urmează să fie încheiate prin mijloace electronice, informațiile privind existența și durata (sau privind faptul că asemenea informații nu au fost furnizate, în cazul bunurilor consumatoare de energie) a garanției comerciale de durabilitate a producătorului se adaugă la lista acestor informații care trebuie furnizate în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2011/83/UE.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivelor 2005/29/CE și 2011/83/UE în ceea ce privește consolidarea rolului consumatorilor în vederea tranziției verzi printr-o mai bună protecție împotriva practicilor neloiale și o mai bună informare

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²⁰,
hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
întrucât:

- (1) Pentru a combate practicile comerciale neloiale care îi împiedică pe consumatori să facă alegeri de consum durabile, precum practicile asociate obsolescenței premature a bunurilor, afirmațiile înșelătoare legate de mediu („dezinformare ecologică”), etichetele de durabilitate sau instrumentele de informare netransparente și necredibile privind durabilitatea, în legislația Uniunii în materie de protecție a consumatorilor ar trebui introduse norme specifice. Acest lucru ar permite organismelor naționale competente să abordeze în mod eficace practicile respective. Prin asigurarea corectitudinii afirmațiilor legate de mediu, consumatorii vor putea alege produse care sunt cu adevărat mai bune pentru mediu decât produsele concurente. Acest lucru va încuraja concurența pentru produse mai durabile din punctul de vedere al mediului, reducând astfel impactul negativ asupra mediului.
- (2) Respectivele norme noi ar trebui introduse atât prin modificarea articolelor 6 și 7 din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului²¹ referitoare la practicile comerciale considerate înșelătoare și, prin urmare, interzise, pe baza unei evaluări de la caz la caz, cât și prin modificarea anexei I la Directiva 2005/29/CE prin adăugarea unor practici înșelătoare specifice care sunt considerate neloiale în orice situație și, prin urmare, interzise.

²⁰ JO C, , p. .

²¹ Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, 11.6.2005, p. 22).

- (3) Pentru a descuraja comercianții să inducă în eroare consumatorii în ceea ce privește impactul social sau asupra mediului, durabilitatea sau posibilitatea de reparare a produselor lor, inclusiv prin prezentarea generală a produselor, articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2005/29/CE ar trebui modificat prin adăugarea impactului social sau asupra mediului, a durabilității și a posibilității de reparare a produsului pe lista principalelor caracteristici ale produsului cu privire la care practicile comerciantului pot fi considerate înșelătoare, în urma unei evaluări de la caz la caz. La rândul lor, informațiile furnizate de comercianți cu privire la durabilitatea socială a produselor, cum ar fi condițiile de muncă, contribuțiile de caritate sau bunăstarea animalelor nu ar trebui să inducă în eroare consumatorii.
- (4) Afirmațiile legate de mediu, în special afirmațiile legate de climă, se referă tot mai mult la performanța viitoare sub forma unei tranziții către neutralitatea climatică sau a emisiilor de dioxid de carbon sau sub forma unui obiectiv similar, până la o anumită dată. Prin astfel de afirmații, comercianții creează impresia că consumatorii contribuie la o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon prin achiziționarea produselor lor. Pentru a asigura corectitudinea și credibilitatea unor astfel de afirmații, articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2005/29/CE ar trebui modificat pentru a interzice astfel de afirmații, în urma unei evaluări de la caz la caz, atunci când acestea nu sunt susținute de angajamente și ținte clare, obiective și verificabile, asumate de comerciant. Astfel de afirmații ar trebui, de asemenea, să fie susținute de un sistem independent de monitorizare menit să urmărească progresele înregistrate de comerciant în ceea ce privește angajamentele și obiectivele.
- (5) O altă practică comercială potențial înșelătoare care ar trebui adăugată la practicile specifice vizate la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2005/29/CE o reprezintă publicitatea beneficiilor pentru consumatori, care sunt considerate o practică comună pe piața relevantă. De exemplu, în cazul în care absența unei substanțe chimice este o practică obișnuită pe o anumită piață de produse, promovarea acesteia ca trăsătură distinctivă a produsului ar putea constitui o practică comercială neloială.
- (6) Compararea produselor pe baza aspectelor lor de mediu sau sociale, inclusiv prin utilizarea instrumentelor de informare privind durabilitatea, este o tehnică de comercializare tot mai frecventă. Pentru a se asigura că astfel de comparații nu induc în eroare consumatorii, articolul 7 din Directiva 2005/29/CE ar trebui modificat pentru a impune să i se furnizeze consumatorului informații cu privire la metoda de comparare, la produsele care fac obiectul comparației și la furnizorii produselor respective, precum și la măsurile de actualizare a informațiilor. Acest lucru ar trebui să asigure faptul că, atunci când utilizează astfel de servicii, consumatorii iau decizii comerciale în mai bună cunoștință de cauză. Comparația ar trebui să fie obiectivă, în special prin compararea produselor care îndeplinesc aceeași funcție, utilizând o metodă comună și ipoteze comune și comparând caracteristicile esențiale și verificabile ale produselor comparate.
- (7) Afișarea etichetelor de durabilitate care nu se bazează pe un sistem de certificare sau nu este instituită de autoritățile publice ar trebui interzisă prin includerea unor astfel de practici în lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE. Sistemul de certificare ar trebui să îndeplinească condițiile minime de transparență și credibilitate. Afișarea etichetelor de durabilitate rămâne posibilă fără un sistem de certificare în cazul în care astfel de etichete sunt stabilite de o autoritate publică sau în cazul unor forme suplimentare de exprimare și de prezentare a produselor alimentare în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011. Această normă completează punctul 4 din anexa I la Directiva 2005/29/CE, care interzice afirmația potrivit căreia un comerciant,

practicile comerciale ale unui comerciant sau un produs a(u) fost agreat(e), aprobat(e) sau autorizat(e) de un organism public sau privat fără un temei real sau fără a îndeplini condițiile necesare pentru agrearea, aprobarea sau autorizarea obținută.

- (8) În cazurile în care afișarea unei etichete de durabilitate implică o comunicare comercială care sugerează sau creează impresia că un produs are un impact pozitiv sau nu are niciun impact asupra mediului sau este mai puțin dăunător pentru mediu decât produsele concurente, respectiva etichetă de durabilitate ar trebui considerată ca reprezentând, de asemenea, o afirmație legată de mediu.
- (9) Anexa I la Directiva 2005/29/CE ar trebui, de asemenea, modificată pentru a interzice formularea afirmațiilor generice legate de mediu fără o performanță de mediu excelentă recunoscută, care este relevantă pentru afirmație. Exemple de astfel de afirmații generice legate de mediu sunt: „prietenos cu mediul”, „respectuos față de mediu”, „eco”, „verde”, „benefic pentru natură”, „ecologic”, „sigur pentru mediu”, „benefic pentru climă”, „agreabil pentru mediu”, „cu emisii reduse de carbon”, „neutru din punctul de vedere al emisiilor de carbon”, „pozitiv din punctul de vedere al emisiilor de carbon”, „neutru din punct de vedere climatic”, „eficient din punct de vedere al energiei”, „biodegradabil”, „bioprodus” sau afirmații similare, precum și afirmațiile mai generale, cum ar fi „conștient” sau „responsabil”, care sugerează sau creează impresia unei performanțe de mediu excelente. Astfel de afirmații generice legate de mediu ar trebui interzise ori de câte ori nu s-a demonstrat performanța de mediu excelentă sau ori de câte ori specificația afirmației nu este furnizată în termeni clari și vizibili pe același suport, cum ar fi același spot publicitar, același ambalaj al produsului sau aceeași interfață de vânzare online. De exemplu, mențiunea „biodegradabil”, referitoare la un produs, ar fi o afirmație generică, în timp ce afirmația potrivit căreia „ambalajul este biodegradabil prin compostarea la domiciliu în termen de o lună” ar fi o mențiune specifică, ce nu intră sub incidența acestei interdicții.
- (10) O performanță de mediu excelentă poate fi demonstrată prin conformarea cu Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului²² sau cu sisteme de etichetare ecologică recunoscute oficial în statele membre sau prin respectarea celor mai bune performanțe de mediu pentru un anumit aspect de mediu, în conformitate cu alte acte legislative aplicabile ale Uniunii, cum ar fi clasa A în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1369 al Parlamentului European și al Consiliului²³. Performanța de mediu excelentă în cauză ar trebui să fie relevantă pentru afirmație. De exemplu, o afirmație generică „eficientă din punct de vedere energetic” ar putea fi făcută pe baza unor performanțe de mediu excelente, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1369. În schimb, o afirmație generică „biodegradabil” nu ar putea fi făcută pe baza unei performanțe de mediu excelente în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 66/2010, în măsura în care nu există cerințe privind biodegradabilitatea în cadrul criteriilor specifice privind eticheta UE ecologică legate de produsul în cauză.
- (11) O altă practică comercială înșelătoare care ar trebui interzisă în toate circumstanțele și, prin urmare, adăugată la lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE este aceea de a face

²² Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 27, 30.1.2010, p. 1).

²³ Regulamentul (UE) 2017/1369 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2017 de stabilire a unui cadru pentru etichetarea energetică și de abrogare a Directivei 2010/30/UE (JO L 198, 28.7.2017).

o afirmație legată de mediu cu privire la întregul produs, atunci când aceasta se referă, de fapt, doar la un anumit aspect al produsului. Acest lucru ar fi valabil, de exemplu, atunci când un produs este comercializat ca „fabricat cu material reciclat”, dând impresia că întregul produs este fabricat din material reciclat, în timp ce, de fapt, numai ambalajul este fabricat din material reciclat.

- (12) Planul de acțiune privind economia circulară²⁴ prevede necesitatea de a stabili norme privind afirmațiile legate de mediu utilizând metode referitoare la amprenta de mediu a produselor și a organizațiilor. Cerințe suplimentare privind afirmațiile legate de mediu vor trebui stabilite în legislația specifică a Uniunii. Respectivă cerințe noi vor contribui la obiectivul Pactului verde²⁵ de a permite cumpărătorilor să ia decizii mai durabile și de a se reduce riscul de dezinformare ecologică prin informații fiabile, comparabile și verificabile.
- (13) Prezentarea unor cerințe impuse prin lege pentru toate produsele din categoria de produse relevantă de pe piața Uniunii, inclusiv pentru produsele importate, ca o caracteristică distinctivă a ofertei comerciantului ar trebui, de asemenea, să fie interzisă în orice situație și adăugată la lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE. Această interdicție s-ar putea aplica, de exemplu, atunci când un comerciant face publicitate faptului că un anumit produs nu include o anumită substanță chimică, în timp ce acea substanță este deja interzisă prin lege pentru toate produsele din respectiva categorie de produse din Uniune. În schimb, interdicția nu ar trebui să vizeze practicile comerciale care promovează respectarea de către comercianți sau produse a cerințelor legale care se aplică numai anumitor produse, dar nu și altor produse concurente din aceeași categorie de pe piața Uniunii, cum ar fi produsele provenind din afara UE.
- (14) Pentru a îmbunătăți bunăstarea consumatorilor, modificările aduse anexei I la Directiva 2005/29/CE ar trebui să vizeze, de asemenea, mai multe practici asociate obsolescenței premature, inclusiv practicile de obsolescență programată, înțelegându-se ca o politică comercială care implică planificarea în mod deliberat sau conceperea unui produs cu o durată de viață utilă limitată, astfel încât acesta să devină caduc în mod prematur sau nefuncțional după o anumită perioadă de timp. Achiziționarea de produse a căror durată de viață se preconizează că este mai îndelungată decât în realitate cauzează prejudicii consumatorilor. În plus, practicile de obsolescență prematură au un impact negativ general asupra mediului sub forma creșterii cantității de deșeuri de materiale. Prin urmare, este probabil ca abordarea acestor practici să reducă cantitatea de deșeuri, contribuind la un consum mai durabil.
- (15) Ar trebui să se interzică omiterea informării consumatorului cu privire la faptul că o actualizare de software, inclusiv o actualizare de securitate, va avea un impact negativ asupra utilizării bunurilor cu elemente digitale sau a anumitor caracteristici ale bunurilor respective, chiar dacă actualizarea îmbunătățește funcționarea altor caracteristici. De exemplu, atunci când îi invită pe consumatori să actualizeze sistemul de operare pe telefonul lor inteligent, comerciantul va trebui să informeze consumatorii dacă o astfel de actualizare va avea un impact negativ asupra funcționării oricăreia dintre caracteristicile telefonului inteligent.
- (16) De asemenea, ar trebui interzisă omiterea informării consumatorului cu privire la existența unei caracteristici a unui bun, introduse pentru a-i limita durabilitatea. De

²⁴ COM(2020) 98 final, 11 martie 2020.

²⁵ COM(2019) 640 final, 11 decembrie 2019.

exemplu, o astfel de caracteristică ar putea fi un software care oprește sau reduce funcționalitatea bunului după o anumită perioadă de timp sau ar putea fi o componentă de hardware care este proiectată să se defecteze după o anumită perioadă de timp. Interdicția de a omite informarea consumatorilor cu privire la astfel de caracteristici ale bunurilor completează și nu aduce atingere măsurilor corective aflate la dispoziția consumatorilor atunci când acestea constituie o neconformitate în temeiul Directivei (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului²⁶. Pentru ca o astfel de practică comercială să fie considerată neloială, nu ar trebui să fie necesar să se demonstreze că scopul caracteristicii este de a stimula înlocuirea bunului respectiv. Ar trebui să se facă distincția între utilizarea unor caracteristici care limitează durabilitatea bunurilor și practicile de fabricație care utilizează materiale sau procese de calitate inferioară generală, care au ca rezultat o durabilitate limitată a bunurilor. Neconformitatea unui bun care rezultă din utilizarea unor materiale sau procese de calitate inferioară ar trebui reglementată în continuare de normele privind conformitatea bunurilor prevăzute în Directiva (UE) 2019/771.

- (17) O altă practică ce ar trebui interzisă în temeiul anexei I la Directiva 2005/29/CE este aceea de a afirma că un bun are o anumită durabilitate atunci când nu este cazul. Acest lucru ar fi valabil, de exemplu, atunci când un comerciant informează consumatorii că se preconizează că o mașină de spălat va dura un anumit număr de cicluri de spălare, în timp ce utilizarea efectivă a mașinii de spălat rufe arată că această afirmație nu este valabilă.
- (18) În mod similar, anexa I la Directiva 2005/29/CE ar trebui, de asemenea, să fie modificată pentru a interzice prezentarea produselor ca permițând repararea în cazul în care o astfel de reparație nu este posibilă, precum și omiterea informării consumatorilor cu privire la faptul că repararea bunurilor nu este posibilă în conformitate cu cerințele legale.
- (19) Interzicerea practicilor respective în ceea ce privește durabilitatea și posibilitatea de reparare în Directiva 2005/29/CE ar oferi autorităților de protecție a consumatorilor din statele membre un instrument suplimentar de asigurare a respectării legii pentru o mai bună protecție a intereselor consumatorilor în cazurile în care comercianții nu respectă cerințele privind durabilitatea și posibilitatea de reparare a bunurilor în temeiul legislației Uniunii privind produsele.
- (20) O altă practică asociată obsolescenței premature, care ar trebui să fie interzisă și adăugată la lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE, este aceea de a incita consumatorul să înlocuiască consumabilele unui produs mai devreme decât ar fi altfel necesar din motive tehnice. Astfel de practici induc în eroare consumatorul făcându-l să creadă că bunurile nu vor mai funcționa decât dacă consumabilele lor sunt înlocuite, determinând astfel consumatorul să cumpere mai multe consumabile decât este necesar. De exemplu, practica de a îndemna consumatorul, prin intermediul setărilor imprimantei, să înlocuiască, înainte ca acestea să se golească efectiv, cartușele de cerneală pentru a stimula achiziționarea altor cartușe de cerneală ar fi interzisă.
- (21) Anexa I la Directiva 2005/29/CE ar trebui, de asemenea, modificată pentru interzice omiterea informării consumatorului cu privire la faptul că bunul este conceput pentru a i se limita funcționalitatea atunci când se utilizează consumabile, piese de schimb sau

²⁶ Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).

accesorii care nu sunt furnizate de producătorul original. De exemplu, comercializarea imprimantelor care sunt concepute pentru a li se limita funcționalitatea atunci când se utilizează cartușe de cerneală care nu sunt furnizate de producătorul original al imprimantei, fără a se divulga aceste informații consumatorului, ar fi interzisă. Această practică ar putea induce în eroare consumatorii pentru a achiziționa un cartuș de cerneală alternativ care nu poate fi utilizat pentru imprimanta respectivă, conducând astfel la costuri de reparații, fluxuri de deșeuri sau costuri suplimentare necesare din cauza obligației de a utiliza consumabilele producătorului original, pe care consumatorul nu o putea prevedea la momentul achiziției. În mod similar, comercializarea de dispozitive inteligente concepute astfel încât să li se limiteze funcționalitatea atunci când se utilizează încărcătoare sau piese de schimb care nu sunt furnizate de producătorul original, fără a se divulga aceste informații consumatorului, ar fi, de asemenea, interzisă.

- (22) Pentru a se permite consumatorilor să ia decizii în mai bună cunoștință de cauză și să stimuleze cererea și oferta de bunuri mai durabile, înainte de încheierea contractului ar trebui furnizate informații specifice cu privire la durabilitatea și posibilitatea de reparație a unui produs pentru toate tipurile de bunuri. În plus, în ceea ce privește bunurile cu elemente digitale, conținut digital și servicii digitale, consumatorii ar trebui să fie informați cu privire la perioada de timp în care sunt disponibile actualizări gratuite de software. Prin urmare, Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁷ ar trebui modificată pentru a oferi consumatorilor informații precontractuale privind durabilitatea, posibilitatea de reparație și disponibilitatea actualizărilor. Informațiile ar trebui furnizate consumatorilor într-un mod clar și inteligibil și în conformitate cu cerințele de accesibilitate prevăzute de Directiva 2019/882²⁸. Obligația de a furniza aceste informații consumatorilor completează și nu aduce atingere drepturilor consumatorilor prevăzute în Directivele (UE) 2019/770²⁹ și (UE) 2019/771³⁰ ale Parlamentului European și ale Consiliului.
- (23) Un bun indicator al durabilității unui bun este garanția comercială de durabilitate a producătorului în sensul articolului 17 din Directiva (UE) 2019/771. Prin urmare, Directiva 2011/83/UE ar trebui modificată pentru a impune în mod specific comercianților care vând bunuri să informeze consumatorii cu privire la existența garanției comerciale de durabilitate a producătorului pentru toate tipurile de bunuri, în cazul în care producătorul pune la dispoziție aceste informații.
- (24) Problema durabilității limitate contrare așteptărilor consumatorilor este cea mai relevantă pentru bunurile consumatoare de energie, care sunt bunuri care funcționează dintr-o sursă externă de energie. Consumatorii sunt, de asemenea, cei mai interesați să

²⁷ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

²⁸ Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor (JO L 151, 7.6.2019, p. 70).

²⁹ Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale (JO L 136, 22.5.2019, p. 1).

³⁰ Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).

primească informații cu privire la durabilitatea preconizată a acestei categorii de bunuri. Din aceste motive, numai pentru această categorie de bunuri, trebuie să se aducă la cunoștința consumatorilor că producătorul nu a furnizat informații privind existența unei garanții comerciale de durabilitate a producătorului de peste doi ani.

- (25) Produsele care conțin componente consumatoare de energie, în cazul în care acestea sunt simple accesorii și nu contribuie la funcția principală a produselor respective, precum iluminatul decorativ pentru îmbrăcăminte sau încălțăminte sau farul electric de bicicletă, nu ar trebui clasificate drept produse consumatoare de energie.
- (26) Având în vedere durata minimă stabilită de doi ani a răspunderii vânzătorului pentru neconformitate în temeiul Directivei (UE) 2019/771 și faptul că numeroase defecțiuni ale produsului au loc după doi ani, obligația comerciantului de a informa consumatorii cu privire la existența și durata garanției comerciale de durabilitate a producătorului ar trebui să se aplice garanțiilor cu o durată mai mare de doi ani.
- (27) Pentru a facilita luarea de către consumatori a unei decizii comerciale în cunoștință de cauză atunci când compară bunuri înainte de încheierea unui contract, comercianții ar trebui să informeze consumatorii cu privire la existența și durata garanției comerciale de durabilitate a producătorului pentru întregul bun, și nu pentru anumite componente ale bunului.
- (28) Producătorul și vânzătorul ar trebui să aibă în continuare libertatea de a oferi alte tipuri de garanții comerciale și servicii postvânzare de orice durată. Cu toate acestea, informațiile furnizate consumatorului cu privire la astfel de alte garanții comerciale sau servicii nu ar trebui să determine confuzie în rândul consumatorilor în ceea ce privește existența și durata garanției comerciale de durabilitate a producătorului care acoperă întregul bun și are o durată mai mare de doi ani.
- (29) Pentru a promova concurența între producători în ceea ce privește durabilitatea bunurilor cu elemente digitale, comercianții care vând bunurile respective ar trebui să informeze consumatorii cu privire la perioada minimă în care producătorul se angajează să furnizeze actualizări de software pentru astfel de bunuri. Cu toate acestea, pentru a evita supraîncărcarea consumatorilor cu informații, aceste informații ar trebui furnizate numai atunci când această perioadă este mai mare decât perioada de garanție comercială de durabilitate a producătorului, deoarece această garanție implică furnizarea de actualizări, inclusiv actualizări de securitate care sunt necesare pentru a menține performanța și funcțiile necesare ale bunurilor cu elemente digitale. În plus, informațiile cu privire la angajamentul producătorului de a furniza actualizări de software sunt relevante numai în cazul în care contractul de vânzare a bunurilor cu elemente digitale prevede un singur act de furnizare a conținutului digital sau a serviciului digital cu privire la care se aplică articolul 7 alineatul (3) litera (a) din Directiva (UE) 2019/771. În schimb, nu ar trebui să existe o obligație nouă de a furniza informațiile respective în cazul în care contractul de vânzare prevede furnizarea continuă a conținutului digital sau a serviciului digital pe parcursul unei perioade, deoarece, în cazul acestor contracte, articolul 7 alineatul (3) litera (b) din Directiva (UE) 2019/771 specifică, prin trimitere la articolul 10 alineatul (2) sau (5), perioada în care vânzătorul trebuie să se asigure că consumatorul este informat cu privire la actualizări și că îi sunt furnizate actualizări.
- (30) În mod similar, comercianții care oferă conținut digital și servicii digitale ar trebui, de asemenea, să informeze consumatorii cu privire la perioada minimă în care furnizorul de conținut digital sau de serviciu digital, în cazul în care furnizorul este diferit de comerciant, se angajează să furnizeze actualizări de software, inclusiv actualizări de

securitate, care sunt necesare pentru a menține conformitatea conținutului digital și a serviciilor digitale. Informațiile cu privire la angajamentul furnizorului de a furniza actualizări sunt relevante numai în cazul în care contractul prevede un singur act de furnizare sau o serie de acte individuale de furnizare cu privire la care se aplică articolul 8 alineatul (2) litera (b) din Directiva (UE) 2019/770. În schimb, nu ar trebui să existe o obligație nouă de a furniza informațiile respective în cazul în care contractul prevede furnizarea continuă pe parcursul unei perioade, deoarece, în cazul acestor contracte, articolul 8 alineatul (2) litera (a) din Directiva (UE) 2019/770 specifică perioada în care comerciantul trebuie să se asigure că consumatorul este informat cu privire la actualizări și că îi sunt furnizate actualizări.

- (31) Pentru a permite consumatorilor să ia o decizie comercială în cunoștință de cauză și să aleagă bunuri care sunt mai ușor de reparat, comercianții ar trebui să furnizeze, înainte de încheierea contractului, pentru toate tipurile de bunuri, după caz, punctajul posibilității de reparare al bunului, astfel cum este furnizat de producător în conformitate cu dreptul Uniunii.
- (32) În temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (e) și cu articolul 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83/UE, comercianții sunt obligați să îi furnizeze consumatorului, înainte ca contractul să producă efecte obligatorii asupra consumatorului, informații referitoare la existența și condițiile privind serviciile postvânzare, inclusiv serviciile de reparații, în cazul în care aceste servicii sunt furnizate. În plus, pentru a se asigura că consumatorii sunt bine informați cu privire la posibilitatea de reparare a bunurilor pe care le achiziționează, în cazul în care nu se stabilește un punctaj al posibilității de reparare în conformitate cu dreptul Uniunii, comercianții ar trebui să furnizeze, pentru toate tipurile de bunuri, alte informații relevante privind repararea care sunt puse la dispoziție de producător, cum ar fi informații privind disponibilitatea pieselor de schimb, precum și un manual de utilizare și de reparare.
- (33) Comercianții ar trebui să ofere consumatorilor informații cu privire la existența și durata garanției comerciale de durabilitate a producătorului, perioada minimă pentru actualizări și informații privind repararea, altele decât punctajul posibilității de reparare, în cazul în care producătorul sau furnizorul conținutului digital sau al serviciului digital, atunci când este diferit de comerciant, pune la dispoziție informațiile relevante. În special, în ceea ce privește bunurile, comerciantul ar trebui să transmită consumatorilor informațiile pe care producătorul le-a furnizat comerciantului sau a intenționat într-un alt mod să le pună la dispoziția consumatorului înainte de încheierea contractului, indicând aceste informații pe produsul însuși, pe ambalajul sau pe etichetele acestuia pe care consumatorul le-ar consulta în mod normal înainte de încheierea contractului. Comerciantul nu ar trebui să fie obligat să caute în mod activ astfel de informații de la producător, de exemplu pe site-urile web specifice produsului.
- (34) Directivele 2005/29/CE și 2011/83/UE ar trebui să continue să aibă rolul unei „plase de siguranță”, asigurând menținerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor în toate sectoarele, completând legislația sectorială și specifică produselor din Uniune care prevalează în caz de conflict.
- (35) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume facilitarea luării unor decizii comerciale în mai bună cunoștință de cauză de către consumatori în vederea promovării consumului durabil, eliminarea practicilor care cauzează prejudicii economiei durabile și îndepărtează consumatorii de alegerile de consum durabile, precum și asigurarea unei aplicări mai bune și coerente a cadrului juridic al Uniunii

privind protecția consumatorilor, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre în mod individual, dar, având în vedere specificul acestei problematice, care afectează întreaga Uniune, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

- (36) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 privind documentele explicative³¹, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, la notificarea măsurilor de transpunere să transmită, de asemenea, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din dispozițiile de transpunere în dreptul intern. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări ale Directivei 2005/29/CE

Directiva 2005/29/CE se modifică după cum urmează:

- (1) la articolul 2, se adaugă următoarele litere (o)-(y):

„(o) «afirmație legată de mediu» înseamnă orice mesaj sau reprezentare care nu este obligatoriu (obligatorie) în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern, inclusiv text, imagine, reprezentare grafică sau simbolică, sub orice formă, inclusiv etichete, mărci, denumiri de societăți sau denumiri de produse, în contextul unei comunicări comerciale, care afirmă sau implică faptul că un produs sau un comerciant are un impact pozitiv sau nu are niciun impact asupra mediului sau este mai puțin dăunător pentru mediu decât alte produse sau, respectiv, ați comercianți ori și-a îmbunătățit impactul în timp;

(p) «afirmație explicită legată de mediu» înseamnă o afirmație legată de mediu care este sub formă de text sau este inclusă pe o etichetă de durabilitate;

(q) «afirmație generică legată de mediu» înseamnă orice afirmație explicită legată de mediu, neinclusă pe o etichetă de durabilitate, în cazul în care specificația afirmației nu este furnizată în termeni clari și vizibili pe același suport;

(r) „etichetă de durabilitate” înseamnă orice certificat voluntar, marcă de calitate sau echivalent, public(ă) sau privat(ă), care urmărește să distingă și să promoveze un produs, un proces sau o întreprindere în ceea ce privește aspectele sale de mediu sau sociale sau ambele. Aceasta nu include nicio etichetă obligatorie necesară în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern;

³¹ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(s) „sistem de certificare” înseamnă un sistem de verificare de către terți care este deschis în condiții transparente, echitabile și nediscriminatorii tuturor comercianților care doresc și sunt în măsură să respecte cerințele sistemului, care certifică faptul că un produs respectă anumite cerințe și pentru care monitorizarea conformității este obiectivă, bazată pe standarde și proceduri internaționale, ale Uniunii sau naționale și efectuată de o parte independentă atât de proprietarul sistemului, cât și de comerciant;

(t) «instrument de informare privind durabilitatea» înseamnă un software, inclusiv un site web, o parte a unui site web sau o aplicație, gestionat de un comerciant sau în numele acestuia, care le furnizează consumatorilor informații cu privire la aspectele de mediu sau sociale ale produselor sau care compară produse cu privire la aceste aspecte;

(u) «performanță de mediu excelentă recunoscută» înseamnă performanța de mediu în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului*, cu sisteme naționale sau regionale de etichetare ecologică EN ISO 14024 tipul I recunoscute oficial în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul (CE) nr. 66/2010 sau cele mai bune performanțe de mediu în conformitate cu alte acte legislative aplicabile ale Uniunii;

(v) «durabilitate» înseamnă durabilitate în sensul definiției prevăzute la articolul 2 punctul 13 din Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului**;

(w) «actualizare de software» înseamnă o actualizare gratuită, inclusiv o actualizare de securitate, necesară pentru a menține conformitatea bunurilor cu elemente digitale, conținut digital și servicii digitale în conformitate cu Directivele (UE) 2019/770 și (UE) 2019/771;

(x) «consumabil» înseamnă orice componentă a unui bun care este utilizată în mod repetat și care trebuie înlocuită pentru ca bunul să funcționeze conform destinației;

(y) „funcționalitate” înseamnă funcționalitate în sensul definiției de la articolul 2 punctul 9 din Directiva (UE) 2019/771;

* Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică (JO L 27, 30.1.2010, p. 1).

** Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28);

(2) articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) principalele caracteristici ale produsului, cum ar fi disponibilitatea, avantajele, riscurile, execuția, compoziția, impactul social sau asupra mediului, accesoriile, durabilitatea, posibilitatea de reparare, asistența post-vânzare a consumatorilor, soluționarea reclamațiilor, metoda și data fabricației sau furnizării, livrarea, adecvarea pentru utilizarea preconizată, utilizarea, cantitatea, specificațiile, originea geografică sau comercială sau rezultatele care pot fi așteptate în urma utilizării sau rezultatele și caracteristicile esențiale ale testelor sau controalelor efectuate asupra produsului.”;

- (b) la alineatul (2) se adaugă următoarele litere (d) și (e):

„(d) formularea unei afirmații legate de mediu cu privire la performanța de mediu viitoare fără angajamente și ținte clare, obiective și verificabile și fără un sistem independent de monitorizare;

(e) publicitatea beneficiilor pentru consumatori, care sunt considerate o practică comună pe piața relevantă;”;

- (3) la articolul 7, se adaugă următorul alineat (7):

„7. În cazul în care un comerciant furnizează un serviciu care compară produsele, inclusiv prin intermediul unui instrument de informare privind durabilitatea, informațiile privind metoda de comparare, produsele care fac obiectul comparației și furnizorii produselor respective, precum și măsurile instituite de actualizare a informațiilor sunt considerate semnificative.”;

- (4) anexa I se modifică în conformitate cu anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

Modificări ale Directivei 2011/83/UE

Directiva 2011/83/UE se modifică după cum urmează:

- (1) articolul 2 se modifică după cum urmează:

- (a) se introduce următorul punct 3a:

„3a. «bun consumator de energie» înseamnă orice bun care depinde de alimentarea cu energie (energie electrică, combustibili fosili și surse regenerabile de energie) pentru a funcționa conform destinației;”;

- (b) se introduc următoarele puncte 14a-14e:

„14a. «garanție comercială de durabilitate» înseamnă garanția comercială de durabilitate a unui producător menționată la articolul 17 din Directiva (UE) 2019/771, în temeiul căreia producătorul este direct răspunzător față de consumator pe întreaga perioadă a garanției respective pentru repararea sau înlocuirea bunurilor;

14b. «durabilitate» înseamnă durabilitate în sensul definiției prevăzute la articolul 2 punctul 13 din Directiva (UE) 2019/771;

14c. «producător» înseamnă producător în sensul definiției prevăzute la articolul 2 punctul 4 din Directiva (UE) 2019/771;

14d. «punctaj al posibilității de reparare» înseamnă un punctaj care exprimă capacitatea unui bun de a fi reparat, pe baza unei metode stabilite în conformitate cu dreptul Uniunii;

14e. «actualizare de software» înseamnă o actualizare gratuită, inclusiv o actualizare de securitate, necesară pentru a menține conformitatea bunurilor cu elemente digitale, conținut digital și servicii digitale în conformitate cu Directivele (UE) 2019/770 și (UE) 2019/771;”;

(2) la articolul 5, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) se introduc următoarele litere (ea)-(ed):

„(ea) pentru toate bunurile, în cazul în care producătorul le pune la dispoziție, informații conform cărora bunurile beneficiază de o garanție comercială de durabilitate și durata acesteia în unități de timp, în cazul în care garanția respectivă acoperă întregul bun și are o durată mai mare de doi ani;

(eb) pentru bunurile consumatoare de energie, în cazul în care producătorul nu pune la dispoziție informațiile menționate la litera (ea), informații conform cărora producătorul nu a furnizat informații privind existența unei garanții comerciale de durabilitate mai mare de doi ani. Aceste informații trebuie să fie cel puțin la fel de vizibile ca orice alte informații referitoare la existența și condițiile serviciilor postvânzare și ale garanțiilor comerciale oferite în conformitate cu litera (e);

(ec) pentru bunurile cu elemente digitale, în cazul în care producătorul pune la dispoziție astfel de informații, perioada minimă în unități de timp în care producătorul furnizează actualizări de software, cu excepția cazului în care contractul prevede furnizarea continuă a conținutului digital sau a serviciului digital pe parcursul unei anumite perioade. În cazul în care informațiile privind existența unei garanții comerciale de durabilitate sunt furnizate în conformitate cu litera (ea), informațiile privind actualizările sunt furnizate dacă actualizările respective sunt furnizate pe o perioadă mai mare decât garanția comercială de durabilitate;

(ed) pentru conținutul digital și serviciile digitale, în cazul în care furnizorul lor este diferit de comerciant și pune la dispoziție astfel de informații, perioada minimă în unități de timp în care furnizorul furnizează actualizări de software, cu excepția cazului în care contractul prevede furnizarea continuă a conținutului digital sau a serviciului digital pe parcursul unei anumite perioade;”

(b) se adaugă următoarele litere (i) și (j):

„(i) dacă este cazul, punctajul posibilității de reparare al bunurilor;

(j) în cazul în care litera (i) nu se aplică, informații puse la dispoziție de producător cu privire la disponibilitatea pieselor de schimb, inclusiv procedura de comandare a acestora, precum și cu privire la disponibilitatea unui manual de utilizare și de reparare.”;

(3) la articolul 6, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) se introduc următoarele litere (ma)-(md):

„(ea) pentru toate tipurile de bunuri, în cazul în care producătorul le pune la dispoziție, informații conform cărora bunurile beneficiază de o garanție comercială de durabilitate și durata acesteia în unități de timp, cu condiția ca garanția de durabilitate să acopere întregul bun și să aibă o durată mai mare de doi ani;

(mb) pentru bunurile consumatoare de energie, în cazul în care producătorul nu pune la dispoziție informațiile menționate la litera (ma), informații conform cărora producătorul nu a furnizat informații privind existența unei garanții comerciale de durabilitate mai mare de doi ani. Aceste informații trebuie să fie cel puțin la fel de vizibile ca orice alte informații referitoare la existența și condițiile serviciilor postvânzare și ale garanțiilor comerciale oferite în conformitate cu litera (m);

(mc) pentru bunurile cu elemente digitale, în cazul în care producătorul pune la dispoziție astfel de informații, perioada minimă în unități de timp în care producătorul furnizează actualizări de software, cu excepția cazului în care contractul prevede furnizarea continuă a conținutului digital sau a serviciului digital pe parcursul unei anumite perioade. În cazul în care informațiile privind existența unei garanții comerciale de durabilitate sunt furnizate în conformitate cu litera (ma), informațiile privind actualizările sunt furnizate dacă actualizările respective sunt furnizate pe o perioadă mai mare decât garanția comercială de durabilitate;

(md) pentru conținutul digital și serviciile digitale, în cazul în care furnizorul lor este diferit de comerciant și pune la dispoziție astfel de informații, perioada minimă în unități de timp în care furnizorul furnizează actualizări de software, cu excepția cazului în care contractul prevede furnizarea continuă a conținutului digital sau a serviciului digital pe parcursul unei anumite perioade;”

(b) se adaugă următoarele litere (u) și (v):

„(u) dacă este cazul, punctajul posibilității de reparare al bunurilor;

(v) în cazul în care litera (u) nu se aplică, informații puse la dispoziție de producător cu privire la disponibilitatea pieselor de schimb, inclusiv procedura de comandare a acestora, precum și cu privire la disponibilitatea unui manual de utilizare și de reparare.”;

(4) la articolul 8 alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Dacă un contract la distanță care urmează să fie încheiat prin mijloace electronice obligă consumatorul să plătească, comerciantul aduce la cunoștința consumatorului de o manieră

clară și foarte vizibilă, imediat înainte ca acesta să facă comanda, informațiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) literele (a), (e), (ma), (mb), (o) și (p).”.

Articolul 3

Rapoartele Comisiei și revizuirea

Până la *[5 ani de la adoptare]*, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive.

Raportul respectiv este însoțit, atunci când este cazul, de propuneri legislative relevante.

Articolul 4

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică, până la *[18 luni de la data adoptării]*, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor dispoziții.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu *[24 de luni de la data adoptării]*.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 6

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președinta*

*Pentru Consiliu,
Președintele*